

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și doua după Rusalii

Luni:
Sfinții Trei Ierarhi

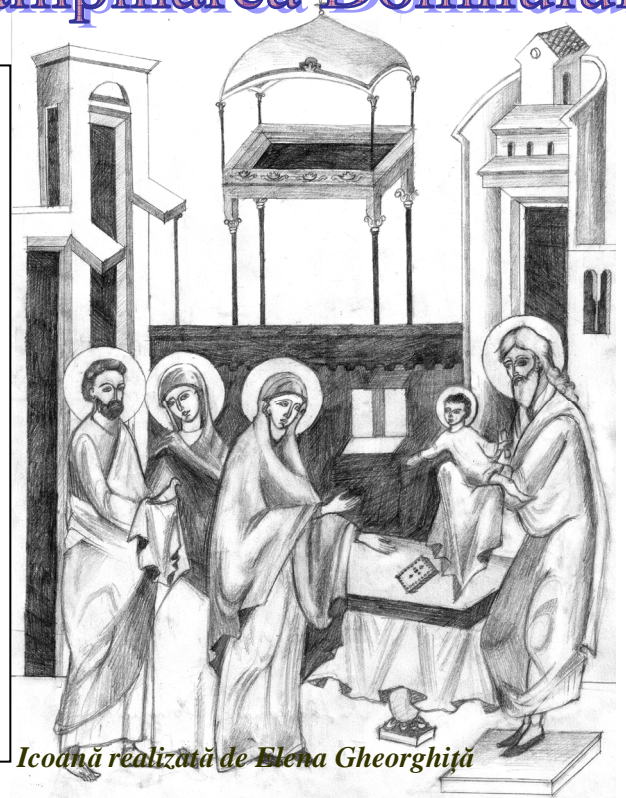
Joi: **Întâmpinarea Domnului**

Icoană realizată de Elena Merticariu

**Dumnezeire
Una, Părinte,
Fiule și Duhule,
pentru
rugăciunile lui
Vasile, Grigorie
și ale lui Ioan și
ale Curatei
Născătoarei de
Dumnezeu, să
nu mă desparți
pe mine de slava
Ta.**

Svetilna Sărbătorii
Sfinților Trei
Ierarhi

Icoană realizată de Elena Gheorghiu

**Miercuri, 1 februarie, la ora
16.00 vom oficia Slujba
Acatistului și Agheazmei Mici
în cadrul căreia se va rosti
Rugăciunea Sfântului
Mucenic Trifon,
prăznuit în această zi.**

**Rugăciunea este foarte utilă
pentru protejarea caselor, a
gospodăriilor, a grădinilor și
ogoarelor de insectele
parazite și de toți dăunătorii
care strică culturile agricole.
Creștinii vor putea stropi cu
această agheasmă mai ales
locurile în care știu că apar
insecte sa boli dăunătoare.**

(O succintă relatare despre viața
Sfântului Trifon puteți citi în
pagina a treia a acestui număr).

Evangelhia duminicii

(Luca XIX, 1-10)

1. Și intrând, trecea prin Ierihon,
2. Și iată un bărbat, cu numele Zaheu, și acesta era mai-marele vameșilor și era bogat.
3. Și căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură.
4. Și alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor, ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă.
5. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi în casa ta trebuie să rămân.
6. Și a coborât degrabă și l-a primit, bucurându-se.
7. Și văzând, toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos.
8. Iar Zaheu, stând, a zis către Domnul: Iată, jumătate din averea mea, Doamne o dau săracilor și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împietrit.
9. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și acesta este fiu al lui Avraam.
10. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

Întâmpinarea Domnului–sfințirea celor 40 de zile

Intervalul de 40 de zile, mereu întâlnit în scrierile biblice, este un răstimp de așteptare, de încercare, de pregătire, dar și de penitență și asceză, de luptă cu toate dificultățile și ispitele, o perioadă de curățire și de izbândă. Este un timp intermediar între două stări, împlinirea acestui ciclu ducând obligatoriu la o schimbare. Potopul a ținut 40 de zile și 40 de nopți; fiii lui Israel au fost hrăniți în pustie cu mană timp de 40 de ani; Moise a stat pe muntele Sinai 40 de zile; Ilie călătorește și postește 40 de zile și 40 de nopți pentru a putea să vadă slava lui Dumnezeu pe muntele Horeb.

În Legea dată de Dumnezeu lui Moise, se prevede că femeia lehuză, timp de 40 de zile, parcurge, împreună cu noul născut, o perioadă de curățire trupească în care accesul lor în spațiul sacru este limitat, după care, în cea de-a 40-a zi, în cadrul unei rânduieli speciale săvârșite de preoți la Templu, aduc jertfa pentru curățire: *“Dacă o femeie va zămisli și va naște băiat, necurată va fi timp de șapte zile... În ziua a opta pruncul va fi tăiat împrejur, iar ea va mai ședea treizeci și trei de zile spre a se curăți... După ce se vor împlini zilele curățirii ei, pentru fiu sau pentru fică, va aduce preotului la intrarea în Cortul Mărturiei (mai târziu Templu), un miel de un an, ca ardere-de-tot și un pui de porumbel sau turturea ca jertfă pentru păcat”* (Levitic 12,2-6).

În baza acestor prevederi și Pruncul Iisus este adus la Templu la 40 de zile de la naștere, împreună cu mama lui. Fiul lui Dumnezeu Întrupat nu avea nevoie de curățire, zămislirea și nașterea sa fiind suprafirești, dar totuși a ținut rânduiala pentru a Se supune Legii, căci n-a venit să strice Legea, ci să o desăvârșească (Matei 5, 17).

Deși se referă la împlinirea unei rânduieli a Vechiului Testament, momentul înfățișării la Templu a Pruncului este considerat praznic împăratesc – Întâmpinarea Domnului nostru Iisus Hristos (2 februarie) – sărbătoare ce încheie, practic, seria sărbătorilor legate de Naștere.

Sosit la Templu împreună cu bătrânul Iosif și cu Maica Sfântă, pentru închinare și pentru a aduce cuvenita jertă de curățire, Pruncul este întâmpinat de două personaje care proiectează momentul într-o altă realitate: Dreptul Simeon și Proorocița Ana. Prin modul cum se manifestă, prin ceea ce rostesc la vederea Pruncului, ei se constituie în două simboluri. Simeon este simbolul așteptării mesianice a poporului ales la “plinirea vremii”. El a câștigat acea făgăduință de Eternitate: *să nu vadă moartea până nu va vedea viața*. Ana, care făcea parte din

grupul de văduve și fecioare care deserveau Templul, simbolizează bucuria și mulțumirea sufletească pe care o aduce întâlnirea cu Dumnezeu, vederea lui Mesia cel făgăduit prin profeți. Privind cu atenție icoana sărbătorii, se poate observa că Iisus este îmbrăcat într-o tunică aurită, simbol al slavei. În brațele lui Simeon, Iisus întinde mâna dreaptă și binecuvântează. Jertfa lui Hristos este evocată prin imaginea altarului, pe care perdeaua nu-l mai acoperă ca în Templu, semn că misterul va fi revelat în și prin Biserica creștină.

În persoana lui Iisus, dreptul Simeon și proorocița Ana, pe care i-am putea numi “cei dintâi creștini”, văd pe Mesia cel așteptat de Israel. După profeția lui Simeon, Iisus va fi “semn de contradicție” spre căderea și ridicarea multora, în sensul că nimeni nu va putea fi neutru în fața Evangheliei: cel ce va crede, „viu va fi în veac”, iar cel ce nu va crede, „se va osândi”. Fecioara Maria, mama Lui, care L-a purtat în brațe în Templu, este simbolul tuturor celor ce cred, este imaginea peste veacuri a Bisericii mărturisitoare.

În baza tradiției Vechiului Testament, dar mai ales în legătură cu Întâmpinarea Pruncului la Templu, a rămas valabilă și necesară până în zilele noastre închinarea la Biserică, împreună cu mamele, a pruncilor botezați la împlinirea celor 40 de zile de la naștere, când rugăciunile de închinare în fața altarului se încheie cu imnul-rugăciune a dreptului Simeon: *„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău, Israel. Și de vreme ce Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului, Mielul cel Nevinovat, a anulat necesitatea jertfelor Legii vechi, venirea la Biserică a pruncilor însoțiți de mamele lor, la împlinirea celor 40 de zile de la naștere, este un moment de rugăciune și prilej de binecuvântare, dar și o punere în legătură directă a pruncilor cu idealul uman, care este Mântuitorul nostru Iisus Hristos.*

Iată de ce este importantă și nu trebuie neglijată de către mame aducerea pruncilor la Biserică spre închinare, după Botez. Vechiul ritual al răscumpărării a devenit, în perspectiva creștină, șansa apropierii de Dumnezeu, începutul închinării omului în Biserica lui Hristos.

Astfel, fiecare copil este adus în biserică de către mama sa în cea de-a patruzecia zi de la venirea sa pe lume. Această aducere are un dublu înțeles. Mai întâi, mama este binecuvântată la sfârșitul perioadei de lăuzie, iar apoi pruncul, care este înfățișat înaintea Domnului, pentru a fi

binecuvântat „spre tot lucrul cel bun și bineplăcut” lui Dumnezeu.

Biserica se roagă pentru femeia care a născut și care simte fireasca slăbiciune trupească. Se face rugăciune pentru „curăție”, ca o trimitere către Legea dată prin Moise și nevoia de eliberare de efectele păcatului strămoșesc.

Desigur, nașterea copiilor constituie o binecuvântare a lui Dumnezeu, dar în același timp, nu trebuie să uităm faptul că nașterea oricărui prunc poartă povara căderii protopărinților în păcat, fiecare prunc poartă “haina de piele”, adică trupul stricăcios și vulnerabil patimilor, în care s-a regăsit Adam, după pierderea harului lui Dumnezeu. Acesta este de fapt și sensul cuvintelor Psalmului 50: “*Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea*”.

Ca și Nașterea lui Hristos, nașterea unui copil este pusă sub semnul înnoirii. Și primul care simte aceasta, este trupul mamei. Nașterea fortifică, potențează capacitățile trupești și sufletești ale celei care l-a adus la viață. Dar cel mai mult această înnoire se resimte în viața familiei în care pruncul a răsărit. Se redefinesc relațiile între membrii familiei în contextul noilor rudenii generate de naștere și botez și se resimte tot mai mult „mâna lui Dumnezeu” care lucrează între oameni.

Tocmai de aceea, rugăciunea la 40 de zile se face împreună pentru mamă și copil și chiar este recomandabil a asista la rugăciune și tatăl și chiar și nașii de botez, făcându-se astfel analogie cu prezentarea la Templu a Pruncului Iisus, însoțită de prezența și mărturisirea oamenilor duhovnicești.

Spune troparul Întâmpinării Domnului: “*Bucură-te, cea plină de dar, Fecioara Născătoare de Dumnezeu. Că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru, luminând pe cei din întuneric. Veselește-te și tu, bătrânule Drepte, cel ce ai primit în brațe pe liberatorul sufletelor noastre Care ne-a dăruit nouă învierea*”.

Așadar, rugăciunea ce se face, la 40 de zile, oricărui prunc încreștinat, prin analogie cu închinarea la Templu a Mântuitorului, este pusă sub semnul bucuriei împlinirii nădejdelor și al iluminării pe care o aduce înțelegerea tainelor lui Dumnezeu.

Pr. Mihai Mărgineanu și Anca Voicu

Sfântul Mucenic Trifon

În ziua de 1 februarie, Biserica Ortodoxă îl pomenește pe *Sfântul Mucenic Trifon*, care s-a născut în părțile Frigiei, în satul ce se numea Campsada, într-o familie de buni creștini. Încă de mic copil, a fost hărăzit cu darul Duhului Sfânt de a face minuni: tămăduia toate bolile, dar mai ales avea

stăpânire asupra diavolilor. Numai cât auzeau pomeneindu-se numele lui, fugeau din cei ce pătimeau. Când Decius a ajuns împărat și a pornit prigoana împotriva creștinilor, a fost arestat și Sfântul Trifon și, dus fiind la Niceea, a fost aruncat în temniță. Pus să jertfească zeilor, el a mărturisit numele lui Hristos și a fost chinuit în multe feluri. Dar îndurând toate acelea, Sfântul nu înceta a grăi, îndemnându-i pe ceilalți creștini să nu se depărteze de la Hristos. Rămânând nestrămutat în hotărârea sa, a fost osândit să moară de sabie, dar, fără să se mai împlinescă porunca, și-a dat sufletul la Dumnezeu în ziua de 1 februarie, moaștele sale fiind aduse în satul natal Campsada. (După *Proloagele, vol. I*)

Valoarea prieteniei

Prietenia creștinească poate fi cultivată ca o virtute și ne apropie de Dumnezeu prin faptul că ne apropie de semenii noștri. Ce poate fi mai plăcut lui Dumnezeu decât atunci când îl ajutăm pe cel de lângă noi, când ne bucurăm pentru bucuria lui (și nu îl invidiem) sau când suferim alături de el la necaz. În general, termenul de „prieten” înseamnă pentru creștinul de azi o persoană de aproximativ aceeași vârstă, de aceeași condiție socială, căreia să îi încredințezi secretele și să îi ceri ajutorul, la nevoie. „Prieten” nicidecum nu poate însemna cel care cereșește la coloșul bisericii sau pe stradă, căruia poate îi oferi un mic ajutor material, dar pe care nu îl vei pofti niciodată în casa ta, să stea cu tine la masă. Pentru noi, prietenul nu echivalează cu aproapele nostru, cu semenul nostru pe care trebuie să îl iubim ca pe noi înșine cum ne învață Sfânta Scriptură. Totuși, relațiile de prietenie sunt profunde și au un caracter individual; Domnul nostru Iisus Hristos îi numește pe Apostoli „prietenii” Lui doar înainte de a se despărți de ei, când se află la un pas de patimile Sale pe Cruce și de moarte. Avem nevoie de prieteni în care să ne regăsim, care să ne semene și care să ne aprecieze; este o nevoie firească ce caracterizează fiecare creștin în parte.

Avem modelul Sfinților Trei Mari Ierarhi pe care îi prăznuim în prima zi a săptămânii care începe; pe acești Sfinți Părinți: Vasile ce Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur îi sărbătorim laolaltă, deși fiecare dintre ei mai are o zi individuală de prăznuire. Dar s-a adăugat această zi deoarece unii oameni îl cinsteau mai mult pe unul dintre ei, alții pe ceilalți doi, iar Biserica a hotărât să îi așeze pe toți pe aceeași treaptă și să aibă parte de aceeași mărire pentru învățăturile lor drepte și pentru viața lor sfântă. Ei sunt adevărați ctitori ai Ortodoxiei, prin tălmăcirea Sfintei Scripturi și prin activitatea misioanară pe care au avut-o.

Au trăit toți în „veacul de aur” al teologiei și au apărat Ortodoxia de ereziile vremii, au consolidat Biserica și i-au întărit pe creștinii de atunci să nu își rătăcească credința. Fiecare a avut o activitate specifică: Sfântul Vasile a fost un mare îndrumător al călugărilor, Sfântul Grigorie de Nazianz și-a câștigat renumele de „Cuvântător de Dumnezeu”, tălmăcind pe înțelesul oamenilor Taina Sfintei Treimi, iar Sfântul Ioan Gură de Aur este socotit ca cel mai iscusit vorbitor pe care l-a avut Biserica și este totodată preamărit pentru explicarea practică a Evangheliei, care a rămas până în zilele noastre.

Cei trei au fost uniți de valorile creștine și de puternica lor trăire spirituală. Pe acești sfinți nu putea să îi apropie decât dragostea puternică față de Dumnezeu, dorința de propovăduire și de înlăturare a ereziilor și păstoriarea creștinilor. Prietenia lor a fost bazată pe toate aceste valori și virtuți creștine și, fiind mari învățați și știutori de carte, acest lucru îi apropia și îi asemăna. Se mai spune că Sfinții Trei Ierarhi s-au asemănat între ei și prin slăbiciunea lor trupestă; toți au avut o sănătate plăpândă, în schimb tăria Duhului Sfânt ce sălășluia în ei a fost mai presus și a biruit.

Acest exemplu poate nu este corespunzător realității dure în care trăim noi; sunt alte vremuri și alți oameni față de cele descrise mai sus. Totuși, este un punct de plecare pentru legarea unei prietenii creștine, căci dacă te simți legat de cineva prin interesul comun pentru Biserică și prin alegerea virtuților creștine ca mod de viață, înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

Marina Irimia

Din tâlcuirea Evangheliei Duminicii lui Zaheu

- Arhim. Teofil Păraian -

...Domnul Hristos fiind cunoscător al gândurilor și al inimilor, știind că Zaheu vrea să-l întâlnească, nu numai să-L vadă de la depărtare, i-a zis lui Zaheu: „*Zahee, grăbește-te de coborâre, că astăzi în casa ta trebuie să rămân*” (Luca, 19, 5). Zaheu s-a coborât și L-a primit pe Domnul Hristos în casa lui cu bucurie.

La întâmpinarea Domnului, dreptul Simeon a zis către Maica Domnului: „*Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și spre semn de împotrivire*”. Ceea ce a spus dreptul Simeon s-a întâmplat și în vremea lui Zaheu. Anume, unii dintre cei care erau de față când Domnul Hristos a intrat în casa lui Zaheu au cântit împotriva Lui și ziceau că Iisus a intrat să găzduiască la un om păcătos. Aceasta înseamnă că ei se socoteau mai buni decât Zaheu. Și dacă s-ar fi dus Domnul Hristos în casa oricărui dintre ei ar fi zis că este la loc bun, că este în casa unui om drept.

Ni se spune în Sfânta Evanghelie de la Luca, capitolul 19, că stând Zaheu în fața Domnului a zis așa:

„*Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit*” (Luca 19, 8). Domnul Hristos, auzind aceste cuvinte ale lui Zaheu care exprimau hotărârea lui și gândul lui de a-și schimba viața, a zis așa: „*Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, că și acesta este fiul lui Avraam, că pe cel pierdut a venit Fiul Omului să-l caute și să-l mântuiască*” (Luca 19, 9-10).

Prin urmare, s-au împlinit cu Zaheu cuvintele dreptului Simeon, că Domnul Hristos este pus spre căderea și ridicarea mutoră. Și, într-adevăr, așa a fost. În fața Domnului Hristos unii s-au ridicat și unii au căzut. Au căzut cei care L-au judecat pe Domnul Hristos...

Avem noi posibilitatea să-L întâmpinăm pe Domnul Hristos ? Ne întâmpină Domnul Hristos pe noi ? Domnul Hristos ne întâmpină pe noi când vine cu cuvântul Său spre noi, când vine cu dumnezeieștile Taine, cu Trupul și Sângele Său către noi. Atunci ne întâmpină Domnul Hristos. Dar noi ? Îl întâmpinăm noi pe Domnul Hristos ? Da, Îl întâmpinăm când ne rugăm Lui, când stăm în fața Lui, când citim cuvintele Lui. Ceea ce ne trebuie nouă este așezarea dreptului Simeon și așezarea proorociței Ana. Adică, să fim dreți și temători de Dumnezeu și să avem pe Duhul Sfânt lucrător în viața noastră.

Și mai este o întâlnire. Întâlnirea de la sfârșitul lumii, întâlnirea care va fi atunci când Domnul Hristos se va arăta pe norii cerului așa cum fulgerul se arată de la răsărit și se vede până la apus, când va fi de evidența tuturor celor care-L vor vedea atunci, vii și morți sau morții care vor învia. Deci, viii care vor fi atunci pe pământ și morții care vor învia îl vor vedea, îl vor întâlni pe Domnul Hristos și-L vor întâmpina cum este scris în Scriptură. Va fi atunci o întâlnire hotărâtoare pentru veșnicia oamenilor în înțelesul că după aceea va fi Judecata de Apoi și vor fi despărțiți cei buni de cei răi – *cum desparte păstorul oile de capre*. Vom fi și noi printre cei buni dacă vom fi dintre cei credincioși, și noi nădăjduim să fim dintre cei credincioși. Îl vom întâlni pe Domnul Hristos, răpiți fiind în văzduh, răpiți fiind pe norii cerului, cum zice Sfântul Apostol Pavel „*că noi, cei vii, rămăși până la venirea Domnului, nu le-o vom lua înaintea celor adormiți*”, ci împreună vom fi răpiți în nori ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh și așa pururea cu Domnul vom fi (I Tesal. 4, 15-17).

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.